

Ο Ν Ο Υ Μ Α Σ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ - ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ -
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ένας λαός θωπύεται όμα
δείλη πός δέ φοβόται την
λήθηα — ΨΥΧΑΡΗΣ.

Κάθε γλώσσα έχει τόνε ον
αιμός της κατόνης.
ΒΕΛΑΡΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ Ζ'. ΑΘΗΝΑ, ΚΕΡΙΑΚΗ 30 ΤΟΥ ΤΡΥΓΗΤΗ 1909 ΓΡΑΦΕΙΑ: ΔΡΟΜΟΣ ΖΗΝΩΝΑ ΑΡΙΘ. 2 ΑΡΙΘΜΟΣ 355

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΓΚΑΙΤΕ. Φόουστ (μετάφρ. Πέτρου Βασιλικού)
ΚΑΒΑΡΕΤΗ ΔΙΠΛΑ. 'Η Μοδιστρούλα.
ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ. Φυλλάδες του Γερο-
δίου (συνέχεια).
Γ. Κ. ΖΕΡΒΟΣ. 'Η λογοδοσία μου.
ΙΑΔΣ. Σαμειβάκη.
ΛΥΔΟΣ ΠΟΔΑΒΡΟΣ. Στρατό, μά και συμμάχους.
ΣΤΡΑΤΟΚΟΠΟΣ. Στο χάος.
ΠΕΤΡΟΣ ΨΗΛΟΡΕΙΤΗΣ. Σπασμένες ψυχές.
ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ-Ο.ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ-ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜ-
ΜΑΤΟΣΗΜΟ.

ΣΤΟ ΧΑΟΣ

Δεκαπέντε μέρες τώρα, από τη μέρα που
ξέσπασε το Στρατιωτικό κίνημα, ζούμε μέσα σε
πηχτό σκοτάδι. 'Η πρώτη πράξη της 'Επανά-
στασης μπορούμε να πούμε πως πέτυχε. Μά
θα πτώχει και η δεύτερη πράξη της που θα
ξετυλιχτεί με το άνοιγμα της Βουλής; Θα πι-
τύχει και η τρίτη και η τέταρτη και όλες οι
κατοπινές της πράξεις;

Γιατί όλοι το βλέπουμε πως ζούμε σήμερα
κάτω από μιάν ΑΡΧΙΝΗΣΜΕΝΗ επανά-
σταση. Δηλ. βρισκόμαστε ακόμα στο 'Αλφα
κ' έχουμε άλλα είκοσιτρία ψηφιά να πηδή-
σουμε για να φτάσουμε στο τέλος της. Και
κανείς δεν μπορεί, στο μέσα κι α βρίσκεται στα
πράγματα, να προμαντέψει και να προφητέψει
από τώρα το δρόμο που έχουμε να τρέξουμε.
Χάος που τρεμοφέγγει σε δαύτο μια φωτερή
λουριδίτσα, το σπάσιμο της βουλευτοκρατίας =
φαιλοκρατίας. Γιατί το Κράτος σήμερα δεν
κυβερνείται πια από το Βασιλιά κι από την
Κυβέρνηση. Μά και τότε κυβερνήθηκε απ' αυ-
τού; Τό σωστότερο: Τό Κράτος σήμερα πια
δεν κυβερνείται από το Βουλευτή. Κυβερνείται
από το Στρατό ή από το Λαό, από καθώ,
πολύ σωστά, ή α θέτε ακόμα, κι πολύ διπλω-
ματικά, τό είπε ο κ. Ζορμπάς, οι αξιωματικοί,
υπαξιωματικοί και στρατιώτες παναστατήσανε
όχι ως στρατιωτικοί μά ως πολίτες 'Ελληνες.

'Αδιάφορο. Ούτε κέφι έχουμε ούτε ανάγκη
είναι να παίζουμε με τις λέξεις. Παίρνουμε τα
πράγματα καθώς φαίνονται. Και τα πράγματα
φωναίζουν πως γά την ώρα μας κυβερνάει ο
Στρατός. Λίγο μας νοιάζει. 'Ας μας κυβερνή-
σει όποιος θέλει. Μόνο ο σημερινός βουλευτής
να πάψει να μας κυβερνάει. Μόνο ο κ. Μπου-
φίδης κι ο κ. Στράτος κι ο κ. Τριανταφυλλά-
κος και κάθε άλλος όμοιος τους κύριος ν' απο-

στρατευτούνε. Νά, από μιας κι αρχής ο δικός
μας ο άγώνας και νά, που σήμερα εύτυχήσαμε
να χαρούμε τη νίκη του.

Στρατοκρατία σήμερα, ίσως Λαοκρατία αυ-
ριο, ίσως 'Οχλοκρατία μεθαύριο. Δεν μπορεί.
Μιά και μ'ηκε η 'Επανάσταση στο δρόμο της
θα κάνει όλους αυτούς τους σταθμούς και η
ιστορία μάς λέει πως καμινής επανάστασης ο
δρόμος δεν εϊτανε στρωμένος με τραντάφυλλα.
Τα τραντάφυλλα βρίσκονται στο τέλος του
δρόμου και για νάν τα φτάσει μια 'Επανά-
σταση έχει να προπατήσει πρώτα για καιρό
πάνου σ' άγκάθια, σε λάσπες και σ' αίματα.

Μή, το κλαίτε το Σύνταγμα που κατα-
λύεται σήμερα. Τέτιο Σύνταγμα καταλασπι-
μένο και κατακουρελιασμένο μακάρι νάχε από
καιρό καταλυθεί. Τό Σύνταγμα θέλουμε μετά
το ΑΛΗΘΙΝΟ, που θα μάς φέρει η 'Επα-
νάσταση σά βγει από το σημερινό χάος και μπει
στο δρόμο της δημιουργίας. Ο σημερινός βου-
λευτής πέθανε πια και μαζί του πέθανε ο βου-
λευτικός Σύνταγμα. Τό Νέκρον ανά-
σταση δεν καρτερούμε. 'Οχι. Καρτερούμε δη-
μιουργία νέας ζωής, που θα μάς φέρει το νέο
βουλευτή, τον αύριανό—τον αληθινό αντιπρό-
σωπο του λαού κι όχι τον άχρηστο ξεπορευτή
του και ξεμεταλλευτή του—το βουλευτή που
θα δώσει την ήθική και υλική χειραφέτηση σ'
αυτόνε το σκληρό λαό και θα τον οδηγήσει στο
δρόμο της Λευτερίας και της 'Αλήθειας.

ΣΤΡΑΤΟΚΟΠΟΣ

“ΦΑΟΥΣΤ”

Δάσος και σπήλαιο.

ΦΑΟΥΣΤ (μόνος).

Πνεύμα ύψηλό, μου τάδεσες όλα, όλα
δω γύρεψα. Μάταια την είδη σου
δεν μου έδειξες στη φλόγα. Μου έχεις δώσει
τη λαμπρή φύση για βασίλειο, δύναμη
για να τη νιώθω, να τη χαίρομαι. 'Οχι
μονάχα θαυμασμό της κρύο μου άφινει,
μά μου χαρίζεις στο βαθύ της κέρφο,
όπως σε στήθος φίλου να κοιτάζω.
Περνάς των ζωντανών το πλήθος μπρός μου
και τ'αδέρφια μου δείχνεις να γνωρίσω
σ' ήσυχια λόγγια, σε νερά κι αγέρα.
Και σά βογγάει και σάκει στο δάσο ή μπόρα,
κι ο ψηλός πεύκος πέφτοντας γκρεμίζει
κλαδιά, κορμούς πλαγιών δέντρων, σπώντας,

κ' ή ράχη βροντάει κόβει στην πεσιά τους,
σε σπήλαιο μ' οδηγάς ασφαλισμένο,
με δείχνεις στον έαυτό μου και στο στήθος
κρυφά, τρέσθαθα θέματα μου ανοίγεις.
Κι όταν το λαγαρό πεγγάρι άγνάντια
πραυντικό ανεβαίνει, μου σαλέβουν
από γκρεμούς και λόγγια όργα πανάρχαιου
κόσμου άργυρές μορφές και γαληνέβουν
την αυστηρή χαρά του στοχασμού.

Πώς ο άνθρωπος το τέλειο δεν το φτάνει,
το νιώθω πιά. Μου έδωσες πλάι σε τούτο
το γήτεμα, που στους θεούς με φέρνει,
το σύντροφο, που δε μπορώ χωρίς του
πλέον, αν και κρύος κι αυτάδης, στον έαυτό μου
με ταπεινώνει, και με μια άχνα μόνο
τα δώρα σου στο τίποτε τάλλάζει.

Στα στήθη μου ξανάδει μια άγρια φλόγα
άπωφα για την ώρα έκαινη εικόνα.
Έτσι από όρμη σε άπόλαψι τρέλλω
και λιώτω στην απόλαψη για όμνη.

(Έρχεται ο Μιφιστοφέλης)

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ.

Δε σάς χόρτασε ακόμα αλή ή ζωή;
Σκοινί λουρί το ίδιο το κορμάτι!
Για μια φορά καλή είνε ή δοκιμή
μά όστερα πάλι νέο κάτω.

ΦΑΟΥΣΤ.

'Ηθελα νάχες πια καλή δουλειά,
παρά να μου χαλάς την εύτυχία.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ.

Καλά! Σ' άφίνω σε ήσυχία
δεν πρέπει να το λές στα σοδάρα.
'Απόνα σύντροφο άχαρο, τραχύ
κι αλλόκοτο ο χαμός μικρός αλήθεια.
Κανείς τού δίνει με τα χέρια πλήθια!
Τι τού άρέσει και τι έχει, δε μπορεί
απ' τάφεντός τη μούρη να το δει.

ΦΑΟΥΣΤ.

Αυτό μου πρέπει αληθινά!
Νά του χρωστώ, που μ' ένοχλεί, και χάρη.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ.

Δίχως έμένα, φουκαρά,
τί δρόμους ή ζωή σου θάχε πάρει;
'Από τις άρες μάρες σ' έχω δά
της φαντασίας τώρα καιρό κουράει.
Εγώ αν δεν ήμουν, θάχες πια
από τη σφαίρα τούτη ξεμπαρξάει.
Τι θές κι όπου σπηλιά, βράχος σκισμένος,